

דבר מערכת

גיליון נובמבר המוקדש מידי שנה לציון היום הבינלאומי לאלומות כלפי נשים הוא גם הגיליון האחרון בשנה. כמו כל שנה אנו מפרסמות את שמות הנרצחות, שמות ועוד שמות, סיפורי חיים של נשים שנרצחו.

דרך עצובה עד מאוד לסיים את השנה והיא כמו תזכורת צורבת על מאבקים שלא הסתיימו, כמו ספירת מלאי צינית ואכזרית למדד האלימות כלפי נשים בחברה שלנו. נשים שנרצחות בגלל היותן נשים. רצח שלרוב אין לו עונש וקלון ועל כן אנו מונות אותן שנה אחר שנה. הרשימה ארוכה אך לא מלאה, ישנן נשים הנרצחות מבלי שידווח על כך, מבלי שמשוהו ישמיע את סיפורן ומבלי שמשוהו ירצה לשמוע. הן הנשים שנרצחו וסיפורן הושתק על ידי קרוביהן, על ידי שכניהן, על ידי הממונים על ביטחוננו בתוך החברה.

גיליון סוף השנה הוא סיפורן העצוב של הרבה נשים, אך יותר מכל הוא סיפור של חברה אלימה, המסרבת לראות ברצח נשים בעיה חברתית, וביחסה כלפי נשים יחס של אלימות מובנת.

חדוה אייל

נשים שנרצחו בשנת 2007

מעייין בן-חורין, בת 18 ממושב יובלים, נרצחה ב-8.1.2007 החשוד ברצח: קטיין בן 17. אופן הרצח: ב-8.1.2007. נעלמה מעיין. גופתה נתגלתה במרחק חמש דקות מביתה אחרי יומיים של חיפושים אינטנסיביים. כתב אישום: הוגש ב-21.2.2007. בגין רצח וניסיון אינוס. **רים קאסם, בת 36 מחיפה, נרצחה ב-11.1.2007** נרצחה בדקירה. גופתה נתגלתה ברחוב בן-יהודה בחיפה. **חמדה אבו-ג'אנם, בת 19 מרמלה, נרצחה ב-16.1.2007** החשוד ברצח: האח - כמאל אבו ג'אנם. אופן הרצח: יריות. חברתה, שהייתה עדה לרצח ונתנה עדות נעלמה ב-2.2007. המניע: "כבוד המשפחה". כתב אישום: הוגש ב-22.03.07. **נטליה שפירו, בת 25 מבת-ים, נרצחה ב-21.1.2007** החשוד ברצח: הבעל - חיים ולנסקו שפירו. אופן הרצח: חניקה. המניע: רצונה להיפרד. נשלח להסתכלות פסיכיאטרית. **גלית רצאבי, בת 35 מרחובות, נרצחה ב-22.1.2007** החשוד ברצח: הבעל בנפרד - רפאל רצאבי. אופן הרצח: פגיעה קשה בראש. המניע: חשד לבגידה. הבעל התאבד בירייה. **מזל סולימאן, בת 75 מירושלים, נרצחה ב-30.1.2007** הרצח: הבעל בנפרד - ניסן סולימאן. אופן הרצח: דקירות סכין בחזה. המניע: ויכוח על חלוקת הרכוש המשותף. הבעל נפטר בביתו. **לריסה גומני, בת 53 מכרמיאל, נרצחה ב-2.2007** החשוד ברצח: בן חורג - סרגיי גומני. אופן הרצח: הכאה ושפיכת מים רותחים. המניע: לא ידוע. הבן החורג התאבד בירייה מנשקו הצבאי האישי. **אבו-ג'אנם, מרמלה, נרצחה ב-2.2007** בפברואר 2007 נעלמה יי לאחר שמסרה עדות על רציחתה של חמדה אבו-ג'אנם ב-16.1.2007. המניע: "כבוד המשפחה". **אלמונית, בת 30, נרצחה ב-3.3.2007** החשוד ברצח: תושב חיפה. אופן הרצח: אין מידע. במשטרה מעריכים כי מדובר באשה שעסקה בזנות. **איה פפיאשוילי, בת 21 מאשדוד, נרצחה ב-5.3.2007** הרצח: הבעל - הנרי פפיאשוילי. אופן הרצח: ירייה באקדח. המניע: לא ידוע. הבעל התאבד בירייה. **מרים קאופמן, בת 67 מחולון, נרצחה ב-15.3.2007** החשוד ברצח: הבעל - מירון קאופמן. נעצר בחשד לרצח ויומיים לאחר מכן שוחרר מחוסר ראיות. אופן הרצח: ריסוס בחומר מרדים וחנק. המניע: טוען כי נרצחה במהלךן שח. **שם האשה לא פורסם, בת 27 מאבו-גוש, נרצחה ב-17.5.2007** החשוד ברצח: הבעל. אופן הרצח: דקירה באמצעות סכין בגבה. תלונות: לפני כשנה הגישה תלונה. הורחק מהבית והוגש נגדו כתב אישום. עזבה את הבית אך לאחר מספר חודשים חזרה ונרצחה. המניע: אלימות ממושכת. **אסתר לוין, בת 51 מרמת-גן, נרצחה ב-21.5.2007** החשוד ברצח: השכן - עשהאל מועברי. אופן הרצח: דקירות סכין. המניע: השכן נחשד כי תקף את בנה של אסתר. השכן נשלח להסתכלות ושוחרר. להערכת המשטרה רצח את אסתר בעקבות התלונה על תקיפת הבן. כתב אישום: ברצח הוגש ב-10.6.2007. **מרים בארוז, בת 80 מכפר ראמה, נרצחה ב-31.5.2007** החשוד ברצח: הבעל - אליאס בארוז. אופן הרצח: דקירות סכין המניע: לדבריו, הן כל הזמן "הציקו והפריעו". כתב אישום: הוגש ב-21.6.2007. **ורדה בארוז, בת 59 מכפר ראמה, נרצחה ב-31.5.2007** החשוד ברצח: האבא - אליאס בארוז. אופן הרצח: דקירות סכין המניע: לדבריו, הן כל הזמן "הציקו והפריעו". כתב אישום: הוגש ב-21.6.2007. **אלכסנדרה שטיינר, בת 24, חולון, נרצחה ב-3.6.2007** אופן הרצח: ירייה בראשה. מוכרת למשטרה כעוסקת בזנות. **רחל לאור, בת 78 מתל-אביב, נרצחה ב-14.6.2007** החשוד ברצח: פארס קדומי. אופן הרצח: הכאה. רחל נאבקה בו וכתוצאה מהכוח שהפעיל עליה נפלה נחבלה בראשה. המניע: שוד. כתב אישום: ברצח הוגש ב-17.7.2007. **אורית זלצמן בר-יוסף, בת 33 ממושב פרי-גן, נרצחה ב-15.6.2007** החשוד ברצח: הבעל - דודו בר-יוסף. הודה ברצח. נשלח לאיבחון פסיכיאטרי. אופן הרצח: חניקה. הייתה בהריון מתקדם. המניע: לטענתו, עקב התעללותה בתינוק. **ייסאי-מברט אבבה, בת 27 מבאר-שבע, נרצחה ב-18.6.2007** החשוד ברצח: הבעל - אסצילין אבבה. הודה ברצח. אופן הרצח: דקירות סכין בגבה. המניע: אלימות ממושכת. תלונות: הורחק בעבר מהבית. בעת הרצח חיו בנפרד. **ולנטינה דומבייב, בת 24, נרצחה ב-6.7.2007** החשוד ברצח: הבעל - איאד שאמי. אופן הרצח: חניקה. המניע: ביקשה להיפרד. כתב אישום: בחטיפה, רצח, איום בגרימת חבלה חמורה ובקשירת קשר לביצוע פשע הוגש ב-29.7.2007. **לילי (לאה) צורף, בת 65 מרחובות, נרצחה ב-9.7.2007** הרצח: הבעל - איציק צורף. אופן הרצח: שתי יריות מאקדח בצווארה ובבית החזה. המניע: לא ידוע. הבעל התאבד בירייה. **אלמונית, בת 40 מגבעתיים, נרצחה ב-5.8.2007** גופתה נתגלתה ללא רוח חיים. **פרימה פרח, בת 82 מכפר יסיף, נרצחה ב-7.8.2007** החשוד ברצח: האחייך - נביה פרח. אופן הרצח: דקירות סכין. המניע: סכסוך על אדמות ירושה. כתב אישום: ברצח הוגש ב-3.9.2007. **קאנו גססה, בת 29 מנהריה, נרצחה ב-7.9.2007** החשוד ברצח: הבעל - באביה גססה. אופן הרצח: דקירה ושיסוף גרונה באמצעות סכין. באירוע זה רצח אף את הבת - היאמאנוט עי"י השלכתה מהקומה החמישית. המניע: לא ידוע. ניסה להתאבד בקפיצה מהקומה החמישית. **היאמאנוט גססה, בת 9 מנהריה, נרצחה ב-7.9.2007** החשוד ברצח: האבא - באביה גססה. אופן הרצח: הושלכה מהקומה החמישית. המניע: לא ידוע. ניסה להתאבד בקפיצה מהקומה החמישית **צ'קולה צ'קל, בת 45 מראשון לציון, נרצחה ב-6.10.07** החשוד ברצח: הבעל פארו צ'קל, לבני הזוג 11 ילדים, חלקם נכח בזמן הרצח. המניע: בעקבות ויכוח על מגורי הבן הבכור.

ולזכר כל אותן נשים שנרצחו וסיפורן הושתק ולא דווח

מתוך עבודה על רצח נשים, נערות, ילדות ותינוקות בין השנים 1990-2007, אשר טרם פורסמה מאת שבי ברזילי

נשים לזה סוף

הצטרפי אלינו לפעולת מחאה ביום האלימות כלפי נשים

ה-25 בנובמבר

לפרטים נוספים צרי קשר עם חדוה או חוה 8650977 - 04

נضع حدا لهذا

إنضمي إلينا للاحتجاج في يوم منع العنف ضد النساء في ال-25 من تشرين ثان

لمزيد من التفاصيل أتصلي بحيدفا

أو حوفا 8650977 - 04

אלימות נגד קשישים בחברה הישראלית

אלימות בחברה הישראלית על גווניה ובכל המגזרים הפכה בשנים האחרונות לתופעה שלא ניתן להתעלם ממנה. והפגיעה בזקנים הולכת ומתרחבת, הנפגעים בדרך כלל אנשים חלשים שמסוגלות ההתגוננות שלהם חלשה מסיבות אלה ואחרות. ניצול ואלימות נגד אנשים מבוגרים, נשים מבוגרות, מתבטאת במישורים שונים - אלימות פסיכולוגית וכלכלית בתוך המשפחה, אלימות פיזית, אלימות מילולית - על ידי בני משפחה ומטפלים. אלימות פיזית ע"י זרים צעירים- שוד, ופריצות לדירות בהן מתגוררים מבוגרים בגפם.

ככל שההבדל במעמד הכלכלי גדל, ואנשים נכנסים למצוקות כלכליות, כך האלימות כלפי זקנים גדלה. במשפחות בהן הזקנים נשארים להתגורר עם המשפחה ולא דווקא מרצונם, קיימים מקרים של לקיחת הקיצבאות והפנסיה של הזקן להשלמת הכנסות המשפחה, כאשר הזקן נשאר ללא מזומנים לצרכיו הפרטיים ועליו לבקש כספים מן המשפחה, ובכך הופך תלוי עוד יותר בבני המשפחה המטפלים בו. ככל שהזקן תלוי בן משפחה או אחרים לביצוע תפקודי היום יום, כן יכולתו להביע דעה ולהחליט על מהלך חייו פוחת, גם משום הפחד שמא יפסיקו לטפל בו.

מרבית הזקנים שחווים אלימות מכל סוג שהוא במשפחה מתיישים או פוחדים לדבר על כך. 5% מהקשישים מתגוררים במסגרת מוסדית ובמעונות, השאר שוהים בביתם ו-שליש מהם בגפם, והם אלה הנחשבים "טרף קל" לעבריינים הזקוקים לכסף מייד. הקשישים הנפגעים לרוב מסתגרים בביתם, חיים בחדר, ולרוב תפקודם שהיה כבר ירוד לפני הפגיעה מדרדר עוד יותר.

בעיריית חיפה, הרצליה ובתל-אביב קיימת יחידה לטיפול באלימות נגד קשישים, ברוב המקרים הטיפול הוא באלימות של בני משפחה ומטפלים בקשישים. מאפייני הנפגעים - אנשים בני 75 ומעלה, חלשים, עם סדר יום קבוע, מתגוררים בגפם.

הפגיעות: פיזית - פגיעה גופנית.

נפשית: פגיעה פסיכולוגית.

ניצול כספי: פגיעה כלכלית.

הזנחה: מכוונת ובלתי מכוונת.

ילי בוגנים

היא לא נתנה לי ללכת

נקרעתי בין האינסטינקט החבוי בי, שקרא לי לברוח, להימלט ממנה, לבין מערכת השקרים והמניפולציות הרגשיות שאותה אשה טוותה סביבי, בתוכי וללא מנוח.

לפני שמונה שנים הצלחתי לחלץ את עצמי ממערכת יחסים מתעללת עם אשה אשר ניצלה, ברישעותה, את חוסר האונים שלי למול כח, ואת כניעתי - פועל יוצא של עבר קודם - למול מעשי השפלה, ביזוי ודיכוי עצמי. לאורך עשרים החודשים שהיינו יחד, לא היה אדם סביבי, מבין משפחתי וידידי שסימן לי בדרך כזו או אחרת, שמצוקתי, אותה היטבתי להסוות, ידועה לו/לה. הייתי לבד לחלוטין. כאילו בתוך בועה: אף אחת לא ראתה את התפרצויות הזעם; אף אחת לא תמחה על טון הדיבור של אותה חברה כלפי; אף אחד לא השתומם על כי תמיד ויתרתי על רצונותיי בפני כל גחמה שלה. נקרעתי בין האינסטינקט החבוי בי, שקרא לי לברוח, להימלט ממנה, לבין מערכת השקרים והמניפולציות הרגשיות שאותה אשה טוותה סביבי, בתוכי וללא מנוח. כששכנעתי את עצמי לעזוב, איימה שתדרוף אותי, וכדי שלא להותיר מקום לספק, היכתה אותי. אנסה אותי. הצלחתי ללכת ממנה רק כשהיא החליטה לשחרר אותי: מצאה לה מישהי אחרת. כשגדלתי משם, למדתי שאחד מסימפטומי הפגיעה המינית שעברתי בילדות, הינו היקשרות למערכת יחסים איומה שכזו. עברתי שנים מורכבות ומחזקות. בכוחות משותפים עם המטפלת שלי בניתי את עצמי מחדש. היום אני בתוך קשר זוגי מלא באהבה וברכות, שומרת על עצמי ונשמרת על ידי זוגתי, ולהיפך.

(אנונימית; חברת פורום קיימות -קבוצה אקטיביסטית לנשים שעברו פגיעה מינית, הפועלת במרכז הסיוע בירושלים, טל': 1202).

מכתב מכאן

אני רוצה לספר על מריה. בשנת 1990 בערך נכנסה יום אחד לאשה לאשה צעירה בשם מריה. היא היתה מהולנד והתחתנה עם בחור מישראל. היא סיפרה שהיא נלחמת בבית המשפט על הבת שלה בת השלוש שהבעל שלה חטף אותה ממנה. היא לא ידעה עברית ולא הבינה מה קורה בבית המשפט וכמובן שלא היה לה מקום לשהות בו. עזרו לה כל פעם שבאה לביקור כדי לנסות להחזיר את הילדה אליה. הגענו איתה עד לבית המשפט העליון ושם פסקו השופטים שעבר כבר הרבה זמן מאז חטיפת הילדה מהולנד לישראל ועל כן היא - הילדה - כבר רגילה למצבה החדש ועליה להשאר בישראל. לכאורה סיפור אחד מיני רבים על גירושים לא מוצלחים וריב על משמורת הילדים/ות. במציאות גדלה הילדה בבית של הסבתא והסבא שלה והאבא שלה המשיך להתנהל בעולם כמו גברים רבים אחרים. תובעים את הילדים/ות לעצמם אבל לא באמת משקיעים בגידולם. מריה חזרה להולנד לבדה. עכשו באה הצעת החוק החדשה לקחת את הזכות של האמהות על ילדים/ות עד גיל 6. חזקת גיל הרך. הרעיון היפה העומד מאחורי ההצעה הזו טוען שההורים שניהם חייבים לגדול ולדאוג לילדיהם. כמה נכון. יתרה מזו מכיון שהילדים/ות זקוקים/ות לשני הורים (לפחות...) אזי מדוע תינתן הזכות באופן רגיל לאמא? הרי זכויות הן ענין של שוויון. אנחנו הגברים זכאים גם לשוויון. כל זה טוב ויפה בתיאוריה. המציאות מורכבת הרבה יותר והנה כמה עובדות. גירושין גורמים לירידה דרסטית של 20%-30% במצבם הכלכלי של אמהות וילדים בשנה הראשונה לאחר הגרושין, וממקמים אותם במקרים רבים מתחת לקו העוני. קיימת קבוצה גדולה של ילדים שאינם זוכים לתשלומי מזונות כלל מצד האב. העובדות מדברות בעד עצמן. מדינת ישראל נושאת בעלות דמי מזונות בסך של 19 מיליארד ש"ח לשנה במקומם של אבות חייבים, רק 10% מחייבי תשלום מזונות משלמים באופן סדיר, 66% מחייבי תשלום מזונות אינם משלמים כלל. אז מה לעשות? יש בוודאי הרבה דרכים לגדל ילדים במשותף אחרי גירושים. הורים אחראיים על גידול ילדיהם. אנחנו רואות היום הרבה גברים שהם שותפים מלאים לגידול הילדים/ות. אנחנו רוצות עוד גברים כאלה בעולם. איך ומי יהיה אחראי על הילדים? שני ההורים. במשותף אם ניתן ועד כמה שניתן. אפשר לגדל ילדים במשותף גם כאשר ההורים אינם גרים יחדיו. משמורת משותפת עשויה להצליח אם שני ההורים משתפים פעולה בגידול הילדים/ות. ועדין - ובלית ברירה - נשים רבות הן אלו שמשארות עם הילדים/ות בסופו של דבר. איך ניתן להכריע אם כן למי נתת המשמורת על ילדים/ות בגיל הרך? התשובה בעיני פשוטה: למי שתמיד דאגו לילדים/ות. אם האבות משתוקקים לגדל את ילדיהם אנא מכם החלו במלאכה עכשו, עוד בטרם התגרשתם. אולי לא תאלצו בכלל להתגרש!

חנה ספרן

לפני מספר ימים הגיעה לסיומה סדרת טלוויזיה מצרית, ששודרה בטלוויזיה הלוויינית הלבנונית, ושברמזיה סיפורן של שלוש נשים שהיו קורבן לאונס קבוצתי וברוטאלי, והמאבק שקיימו על-מנת להביא את תוקפיהן לדין ולהרשיעם. משימה לא קלה בהתחשב בעובדה שאחד התוקפים היה בנו של שר בכיר בממשלה המצרית. המאבק הוכתר בהצלחה, והאנסים אכן הורשעו, אבל לא לפני ששלושת הקורבנות נאלצו לעבור מסכת של מאבקים, שעיקרו היה המאבק שניהלו מול המשפחות שלהן, משפחות שמרניות, מן הסתם, אשר העדיפו בהתחלה שלא להתלונן במשטרה ולא להיחשף לתקשורת על-מנת שלא להפוך לחלק משיח הציבורי, או במלים אחרות, על-מנת שלא להפוך ל"שיחת היום". השיא היה כאשר אחת הנשים הנאנסות מתה מפציעה בבית החולים. בעלה ואחותה העדיפו בהתחלה שלא להגיש בשמה תלונה במשטרה על האונס ועל האלימות הנוראה שחוותה. הם לא רצו להכפיש את שמה, לא רצו ששמה יקשר עם נושא, שבו הקורבן, האישה, הופכת להיות הפושעת, האשמה.

הסדרה הזאת נחשבת לסדרה ייחודית, שזכתה לאחוזי צפייה גבוהים למדי. אחת הסיבות לכך היתה, כנראה, העובדה שהיא עסקה בנושא רגיש, ובאופן מעמיק, ובשל המסר החזק שבו: לא להיכנע לשמרנות המדומה של החברה, שהופכת בכיכול את הקורבן של מקרי אלימות נגד נשים, לאשמה. דווקא התעוזה שהפיגה אחת הנשים שנאנסו היא זו שחפה אחריה את השאר: הנשים הנאנסות, משפחותיהן, והחברה כולה.

הסדרה, לפחות בהיבט החברתי שלה, היא די רלוונטית גם עבור החברה הערבית בישראל. גם כאן, הקורבנות חוששות להתלונן, לא רק בשל החשש שלא יאמינו להן. חשש שקיים בקרב כלל הקורבנות של גילויי אלימות. החשש נובע בעיקרו מכך ש"אנשים יידעו". שגם אם הם ייצאו דוברות אמת, גם אם ימצאו את התוקפים אשמים בדין, אנשים ימשיכו לדבר והן ומשפחותיהן יהפכו ל"שיחת היום". מקורו של החשש הזה בנוהג חברתי חזק, שקיים בכל חברה שמרנית ולא רק בחברה הערבית, לשמור על התא המשפחתי מפני הצצה חיצונית כלשהי. הפנמה מוטעית של הנוהג הזה גוברת

בהרבה מקרים על הצורך לקבל עזרה ולהתלונן במשטרה. לא אחת, אנו, כנשים פעילות בארגונים פמיניסטיים ובארגונים לשינוי חברתי, מוצאות את עצמנו מוגבלות (אם להיות זהירה בניסוח) בין הצורך להפגין את המאבק שלנו נגד גילויי אלימות כלפי נשים, לבין הצורך לשמור על רצונן של הקורבנות שלא להיחשף ולחשוף את משפחותיהן, גם כלפי רשויות האכיפה. משום כך, הפעילות הקיימת בתוך החברה הערבית למאבק באלימות נגד נשים נעשית בעיקר במישור האישי של כל אשה ואשה, תוך התחשבות, ובצדק, ברצון של אותן נשים לשמור על פרופיל נמוך, ולהימנע מחשיפה שעלולה לגרום אפילו לשכנים לדעת על כך שהן הותקפו בצורה כלשהי, ועל

אחת כמה וכמה שהן נאנסו. אולם, אליה וקוץ בה. העדר פעילות מופגנת, שתיעשה במישור הציבור הרחב, מחזקת למעשה את התפיסה החברתית. החשיפה המועטה יחסית של הנושא. והוצאתו מהשיח הציבורי היומיומי, משרישה יותר ויותר את "הדימוי השלילי" של נשים שהן קורבנות לגילויי אלימות. אפשר

תמיד לבוא ולומר, שאם מישהי לא תאזור את האומץ ותתחיל לדבר, אז מעולם לא ניתן יהיה לשנות את המצב. אכן, טענה נכונה במישור התיאורטי, אבל מה שאפשרי בסרטים ובסדרות טלוויזיה לא תמיד יזכה לסוף טוב במציאות.

נשאלת השאלה: עד כמה הצלחנו להתמודד מול הנוהג החברתי, ולהציב אותו בתבנית הראויה לו, מבלי שהדבר יבוא על-חשבון בטחונן של הנשים. עד כמה הרשויות האוכפות והמסייעות שמו על סדר יומן את הצורך להיאבק בנוהג, ולא להסתפק רק באכיפת החוק. עד כמה התקשורת, כבעלת תפקיד מרכזי בקביעת סדר היום הציבורי, ובכלל זאת גם התקשורת העברית, מודעת לחובתה לעסוק בנושא, ולא רק לדווח עליו.

לצער, ועל אף העבודה ארוכת השנים והמוערכת של מרבית הצדדים העוסקים בדבר, אנו עדיין רחוקות מלסמן מולנו הישג מהותי במאבקנו באלימות נגד נשים, ולא רק בקרב הציבור הערבי. על-כן, המשכו של המאבק מחייב התמקדות מעמיקה יותר בהתאמתו לצרכים הייחודיים של כל קבוצה וקבוצה באוכלוסייה. זה תפקידה של כל המערכת, ולא רק של הארגונים הפמיניסטיים.

לעומתם, אם הם יכולים בכלל לדבר, מדברים אחרת. באותו מאמר מובאת להשוואה עדות מהירושימה: "הכל היה שחור, הרוס...מן האבק שהיה כמו ערפל החלו להתרום דמויות, שחורות, ללא שיער, ללא פנים. הן צרחו בקולות לא אנושיים. הצרחות גברו על הגניחות שעלו מן החורבות, גניחות שדומה היה שהן עולות מן האדמה עצמה".

אפילו נניח לרגע בצד את השלכות השימוש בנשק גרעיני, האם הביטחון גובר מקיום נשק גרעיני לצורכי הרתעה? להצטיידות בנשק גרעיני דרוש הון עתק שמוזרם לכל הקשור לייצור פצצות במקום להיות מופנה לחינוך, בריאות ורווחה ולטווח הארוך משלמים כולם את המחיר הכלכלי והחברתי. עוני מלווה בפערים גדולים בין עשירים לעניים ומערכות רווחה וחינוך מוחלשות, מביאים לעליה ברמת פשיעה ואלימות ובהכרח לחיים בטוחים הרבה פחות. ישנו גם מחיר סביבתי ורפואי של חשיפה לרמות קרינה גבוהות, ואף מחיר רוחני ופסיכולוגי. התחמשות גרעינית מספקת לגיטימציה לרמות הולכות וגדלות של אלימות ויוצרת רמות גבוהות של מתח וחרדה. אוירה כזאת מעודדת הסתגרות ופחד מאיום שיבוא מבחוץ, ומאפשרת התעלמות מן הסכנות והבעיות מבית.

ואנחנו כולנו, אולי לנוכח גודל הבעיה, אולי כי הצליחו לשכנע אותנו שאין לנו מספיק ידע בנושא, מעדיפות לא לקחת אחריות, לא לדעת יותר מדי, לסמוך על שיקול הדעת של מנהיגים שמשכנעים את כולנו שקיום במצב מתמשך של אלימות ומלחמה הוא מצב נורמלי, שאפשר לחיות עם פחות ופחות ביטחון אמיתי, עם פערים חברתיים גדלים והולכים, זיהום סביבתי הולך ומחמיר, עוני גדל, חינוך כושל, מערכת בריאות

מקרטעת. שוב ושוב אנחנו בוחרות באותם מנהיגים, כמו שכתב המשורר האמריקאי רוברט בליי בספרו "אי השפיות של אימפריה": "הם אומרים באופן ברור שיעשו את העשירים לעשירים יותר, ירעיבו את חסרי הבית, יהרסו את בתי הספר, יגולו מהילדים, והם נבחרים. מיליונים הולכים להצביע..." (לבסוף, התחמשות של מדינה אחת גוררת אחרות להצטרף למרוץ הגרעיני, שאולי הזקוקים לו ביותר הם שותפי הסודי במרוץ להעצמת כוחם. הגיע הזמן לפתוח את הנושא לדיון ציבורי רחב שיהיו שותפים לו אזרחים מכל המגזרים, נשים וגברים, תושבים שמתגוררים סמוך לכורים, למצבירי נשק ולאתרי פסולת גרעינית, ואזרחי המדינות השכנות. כולם יחיו חיים בטוחים יותר

ובריאים יותר במזרח תיכון נקי מנשק להשמדה המונית.

האם הביטחון זקוק לגרעין? / עזנה גורני

סוד אופן את קיומו של הנשק הגרעיני הישראלי, סוד המכונה מדיניות העמימות. למה נשמרת הסודיות כאשר ברור שיש לישראל נשק גרעיני, לפחות על פי מרדכי ואנונו, ספרו של אבנר כהן "ישראל והפצצה", ודיווחים ממקורות זרים: יצירת סוד היא דרך להשיג כוח. הסוד בונה את העוצמה שעומדת לרשות השלטון, וקובע מי ישתתף בדיון ומה יהיו נושאו. גם נושאים שאינם סודיים מוגנים תחת מטריית הסוד. לדוגמה, לציבור הישראלי אין מידע על אופן ההגנה של הכורים המתיישנים מפני תקלות, ועל מיקום ומיגון אתרי פסולת רדיואקטיבית, וכך נמנע דיון אזרחי-ציבורי בנושא.

הסוד קובע גם את שפת הדיון. השיח הדומיננטי בנושא גרעין מתאפיין בשפה טכנית ומופשטת ומתמקד בנושאים אסטרטגיים וטקטיים. הוא מתעלם כמעט לחלוטין מהמחיר החברתי והסביבתי של הצטיידות בנשק גרעיני, מההשפעה הפסיכולוגית והכלכלית, ומסבלם של החולים ושל הנפגעים - עקב עבודה בכורים ובמכרות, כתוצאה מתקלות ומניסויים גרעיניים וכתוצאה מהשימוש בנשק להשמדה המונית. ניסיון לדון בנושאים אלה מושקע בטענה שדיון כזה הוא רגשני ומתגמד בחשיבותו לעומת נושאים "רציניים" בהם יש לדון באופן רצינוני, כמו אימונים אסטרטגיים וכוח הרתעה, וממילא עוסקות בו רק נשים היסטוריות ופמיניסטיות מטורללות, או גברים רכרוכיים ויפי נפש. כך מציגה עצמה קבוצת יודעי הסוד כאובייקטיבית וגברית כמובן, ואילו השאלות האתיות מוצגות כנשיות.

על הפחד להיראות נשי ניתן ללמוד ממאמר של קרול קהן ושרה רודיק בספר על אתיקה ונשק להשמדה המונית. הן מביאות לדוגמה פיסיקאי שהשתתף בנייתוח תרחישים אפשריים לגבי פיצוץ גרעיני מסוים. משתתפי הדיון העריכו כי הפיצוץ יגרום למות מייד של 30 מיליון ולא 36 מיליון בני אדם על פי הערכה קודמת. כל המשתתפים בדיון הנהנו בראשם, יופי, רק 30 מיליון הרוגים. "פתאום שמעתי מה אנחנו אומרים וחרתי בקול רם - אתם שומעים מה אמרנו, רק 30 מיליון הרוגים! השתרר שקט. אף אחד לא הוציא מילה. הם לא הביטו בי. זה היה נורא. הרגשתי כמו אישה. בעתיד נוהרתי שלא להסגיר בשום פנים ואופן שאני חושב על הנפגעים". השפה המופשטת-טכנית, השימוש במספרים ללא זהות וללא פנים, הם הפריבילגיה של המתכננים. הנפגעים

אצל ארגוני הנשים והפמיניסטיות המאבק באלימות נגד נשים איננו מצריך יום מיוחד. אנחנו נאבקות באלימות מידי יום מזה הרבה שנים. הפעם, חשבנו לנסות ולהסתכל פנימה ולשאול נשים אקטיביסטיות מה הן חושבות על המאבק שלנו ושלכן. שאלנו אותן:

כשאת מסתכלת על מאבקנו (שלך אישית, שלנו, של ארגוני הנשים, של הפמיניזם) כנגד האלימות כלפי נשים האם את חושבת שהוא הצליח או כשל? למה? האם את חושבת שמאבקנו עוזר לנשים? האם הוא עוזר לשנות את מצב הנשים?

לובנה מצאוורה, פמיניסטית ופעילת זכויות אדם במזרח ירושלים.

מרכז הפעילות הקהילתית - אוניברסיטת אלקודס
The community action center - Alqods univercity

כשאני שומעת על מאבק נגד אלימות כלפי נשים, ישר מתעוררת בי המחשבה שמדובר באלימות פיזית. ואכן אני חושבת שהמאבק כשל בכלכל סוגים אחרים של אלימות המופעלת כלפי נשים. אלימות פיזית ונשים מוכות בעיני הם השיח והמאבק היחידים שהתקבלו בלובי התקשורת והממסדים השונים. השמוש במושג אלימות נגד נשים לא הצליח בהגדרתו להכיל סוגי אלימות אחרים המופעלים נגד ועל נשים. בייחוד אם נביט על אלימות הכיבוש, המחסומים הטרנספר וכדומה. אני אפילו רואה במושג הזה הפליה בין קבוצות נשים המופעלת עליהן אלימות. ישנה אלימות נגד נשים שאנו שותקות עליה, ויש סוגי אלימות אחרים שאנו נאבקות נגדם.

כך נוצר מצב עגום בעיני של ארגונים פמיניסטים שאינם מוכנים להכיר או להיאבק נגד אלימות כלפי נשים פלשתיניות כתוצאה של כיבוש, או אפילו לא שמעתי על מאבק נגד אלימות המופעלת על נשים אתיופיות כשאלמות זו היא תוצאה של מדיניות ממשלתית. בזה אוסיף כי המאבק נגד אלימות כלפי נשים לא הופעל או עסק במדיניות אשר גורמת לכך. לא נשאלו גם השאלות למה האלימות נגד נשים גוברת בחברה הישראלית, ומאיפה השורש שלה או מה מזין אותה.

אלימות בעיני אינה רק פגיעה פיזית ומילולית בנשים, אלה גם שלילת זכויות בסיסיות שמונעות מאישה להתקיים, להתפרנס, לחיות תחת קורת גג ולנוע בחופשיות.

רחל מלסה, פעילה חברתית

המאבק הצליח, זה בתודעה של נשים, הן יוצאות ומתלוננות ולא מפחדות. אצל הגברים, מתעוררת המחשבה שהם לא יכולים לעשות מה שהם רוצים ומקומן של הנשים הוא לא כמו שהיה בעבר. מצד שני זה לא הפסיק, זה פרדוקסלי, המאבק עוזר ומצד שני נשים עדיין נרצחות על ידי הבעל. עם זאת יש לזכור כי הדיבור עצמו מעורר בעיה, בחברות מסורתיות. בקרב קבוצות שבאות מחברות פטריארכליות ופתאום מדברים איתם על שיוויון האישה, זה כלים שלא מכירים והדיבור מרתיע. לעיתים נוצר מצב שלפני שמדברים מקדימים את הפתרון של הרצח, זה מייצר מצב אמבילנטי.

המאבק מקשה על הנשים משום שהפערים שנוצרים בין גברים ונשים הם עצומים, נשים הן יותר חזקות ומתאקלמות והגברים פחות, לצערי. אני חושבת שצריך יותר לערב את הגברים עצמם, שיהיו חלק מהמאבק. המאבק איננו רק על אלימות זה נוגע לדפוסים עמוקים לכן זו בעיה של כולם. והסיסמא הזו של נשים נשים, זה מייצר מרחק, והופך את היחסים בין גברים ונשים למתוחים יותר.

איילה סבג, פעילה חברתית, ממובילות מאבק מחוסרי הדיור:

המאבק בתחילת דרכו, לדעתי צריך להגיע לכמה שיותר אוכלוסיות, ישנן

אוכלוסיות שאיננו מגיעות אליהן, כמו ערביות ואתיופיות. בגדול אתן עושות עבודה מדהימה, פשוט מדהימה.

אני רוצה לתת רעיון, לדעתי מאבק נגד אלימות כלפי נשים. זה צריך להיות מאבק, שהנשים המוכות והקורבנות צריכות להמשיך את המאבק. לדוגמא, אישה מוכה מחיפה, צריך להכשיר את אותה אישה כדי שהיא תוכל להיות נציגה בשכונה שנשים שם תדענה שהיא כתובת. מי שפגועה וחווה היא זו שיכולה לעזור לאישה מוכה אחרת.

לדעתי, להגיד לבוא ולפתוח עוד מקלטים, זה לא ריאלי, כי אין כסף. לא תמיד יש מקומות במקלטים לנשים שבאמת צריכות את המקום. אולי צריך לחשוב על עשייה משותפת של כמה ארגונים ביחד, אם אין מקלטים לנשים מוכות בואו נפתח חדרים. ולא ניתן להן להיות סטטיסטיקה. צריך לשכור דירות נשים שעברו אלימות בעצמן. צריך לשים לב ולראות את תסמונת האישה המוכה, שאותה אישה מוכה לא תעשה דרך ותחזור לבעל המכה. אלא את הדרך לצאת משם. אישה מוכה שקיבלה טיפול, מרגישה חרטה, חוזרת אליו, שם בנקודה הזו צריך לשים את האצבע ושם צריך לעזור לנשים האלה.

אינה מיכאלי, קואליציית נשים לשלום

אני חושבת שגם לנו עדיין קשה עד בלתי אפשרי לדמיין עולם ללא אלימות כלפי נשים, מרוב שכל כך הרבה סוגים של אלימות נתפסים כנורמטיביים. עצם זה שיש לנו הבנה יותר ברורה של מהי אלימות, של סוגי אלימות מינית ומגדרית שעד לאחרונה היו לגיטימיים בגלוי, זה בהחלט הישגים שאנחנו יכולות להיות גאות בהם. אין עוד "סתם נשיקה". על "סתם נשיקה" מגיע "סתם עונש מאסר".

כמוכן שאם אנחנו מסתכלות על אלימות כלפי נשים במימדים גלובליים, וכך לדעתי ראוי לבחון היום תופעות במבט פמיניסטי, צריך להיזהר מהתחושה ש"המאבק הצליח". אנחנו עדיין בחברה פטריארכלית שבנויה על כלכלת ניצול - קודם כל ניצול של נשים. מעבר לאלימות הפיזית, ישנה אלימות חברתית ונפשית אליה אנחנו חשופות על בסיס קבוע כחלק מחיי היום-יום הרגילים שלנו כנשים. לתפיסתי, הצלחת המאבק נגד אלימות היא ההצלחה לשוב ולאתר רבדים סמויים של אלימות ולהיאבק בהם.

אירית דלומי, נשים מזרחיות

אלימות, בחיי.

אלימות היא האופן בו אנחנו מסיטים את עינינו, אוטמים את ליבנו להרעת התנאים, לפגיעה בכבודם של סובבים, אחרים - לרמיסת הזכויות ולגזילת הקצבאות - של הקשישים, של הנכים, של נשים וילדים.

אלימות היא האופן בו מתנהלת העבודה של יותר ויותר נשים ואנשים בארץ, מיותר ויותר מקצועות: ללא הגנה, ללא תנאים סוציאליים, ואפילו ללא שכר מינימום הוגן; חסרי אפשרות להתאגד, ולדרוש את המגיע להן. הפחד מהרע יותר הוא שמשאיר אותן שותקות. אלימות היא הניצול המחפיר של נשים ואנשים רבים ממוצאים שונים, מגילאים רבים, משכבות יותר ויותר רבות...

אלימות למשל, היא הדרך בה אנו נשארות תלויות בחסדי הגבר, ראש המשפחה, ובתשלומי החלקיים - תמיד - גם הרבה אחרי שהתפקחנו, שנקטנו עמדה, שבחרנו - והצלחנו להחלץ ממוסד הנישואין.

אלימות בחיי היא למשל השבתה של מערכת החינוך למשך "שלושה חודשים ארוכים". ללא כל התחשבות במורות, ללא כל התייעצות אתן או שיתוף שלהן, מחליטים להם חבורת גברים, אשר כבר מזמן אינם מלמדים, ובטח גם מזמן אינם מקבלים את שכרם לפי מדדי שכן של מורות; עסקנים, צמאי כוח - משחקים את משחקם הבוטה, רודף השלטון - על גבם של מי שהופקדו לשמור את כבודם/ בטחונם/תנאייהם. הרי כבר נגמרו הזמנים שמשכורות המורות היו 'משכורת שניה בבית', למעלה ממחצית מציבור המורות הן אימהות חד-הוריות, מפרנסות כמעט-יחידות, שרק ניכויי השביתה המגלומנית הזו ממשכורתן, היתה חסרה להן כדי לשרוד..

מול כל אלה - נהיה חזקות, נהיה כוחיות ולא כוחניות.

שולחן עגול על שירות לאומי

בהמשך לדיונים שהתקיימו בקולקטיב באשה לאשה אנו מזמינות אתכן למפגש בו נעמיק בנושא השירות לאומי על היבטיו השונים: שירות "אזרחי" או שירות "לאומי", שירות לאומי והחברה האזרחית, מיליטריזם, נאמנות, החברה האזרחית ורשויות המדינה - ביקורת, שינוי או שיתוף פעולה.

יום שני ה-12 בנובמבר בשעה 20:00

כולן מוזמנות
לפרטים: חדוה 04-8650977 - 04

קולקטיב

יום רביעי 28.11.07
יום חמישי 27.12

**אם את לא שם את לא קיימת?
על תקשורת ופמיניזם**
מפגש עם עדי דגן ויהל אס קורלנדר
יום שלישי ה-20 בנובמבר בשעה 20:00

מרכז אדווה, כייאן ואשה לאשה מזמינות שלושה מפגשים על פנסיה

מפגש ראשון:

יום א' 9.12.07

מבוא לפנסיה: ההרצאה תעסוק במושגים בסיסיים מעולם הפנסיה והמערכת הפנסיונית בישראל. מושגים אלה ידונו, תוך כדי התייחסות להגדרת המושג "פנסיה", לציבור אליו היא מיועדת ורלוונטיות ולדרך שבה מאורגנת מערכת הפנסיה במשק הישראלי.

מפגש שני:

יום א' 16.12.07

הסכם הפנסיה החדש: ב-19.9.07 חתמו ההסתדרות החדשה, התאחדות התעשיינים ולשכות המסחר על "הסכם קיבוצי כללי לביטוח פנסיוני מקיף במשק". ההרצאה תדון בהסכם החדש, תוך כדי בחינת ההשלכות החברתיות וניסיון לקבוע האם מדובר בהישג חשוב או בנסיגה בכניעה ללחצי המעסיקים.

מפגש שלישי

יום א' 23.12.07

מערכת הפנסיה בישראל מבעד לעדשה מגדרית: ההרצאה תעניק כלים להבנה מיגדרית של עולם הפנסיה בישראל, וזאת תוך כדי התייחסות לשאלות, מדוע פחות נשים נהנות מביטוח פנסיוני בישראל וכיצד אפשר וצריך להתמודד עם מצב זה.

המפגשים יתקיימו בשעה 18:00 בבית אשה לאשה וכייאן,

רחוב ארלוזורוב 118, חיפה

יש להירשם מראש, אצל חדוה טלפון 04-8650977 או במייל hedva@isha.org.il

או בכייאן 04-8641291 דוא"ל tagreed_alahmad@yahoo.com

נפתחת קבוצת תמיכה והעצמה לנשים לפני, במהלך ואחרי גירושין

בבית אשה לאשה, רח' ארלוזורוב 118 חיפה
ההשתתפות בתשלום לכיסוי עלות המנחה

ניתן להצטרף בכל יום ב' בשבוע

לתיאום: דורית בן יהודה, עמותת גרנית טל': 8341451 - 04

פתיחת הקבוצה מותנית במספר הנרשמות

ברכות לחברתנו דנה מירטנבאום

על קבלת הפרס ע"ש ג'ואל בילוש לפמיניסטית
הישראלית הפעילה בקידום זכויותיהן של נשים

80 ש"ח

דמי חברות לשנת 2007

חברה יקרה, הנך מתבקשת לחדש את החברות באשה לאשה ולשלם את דמי המנוי בהקדם האפשרי למען נוכל להמשיך ולשלוח לך את דף המידע. תודה!
ארלוזורוב 118, חיפה 33276 טל 04-8650977 פקס 04-8641072

שם פרטי ומשפחה _____

ת.ז. _____ טל. _____

כתובת _____

הנני מצרפת בזאת 80 ש"ח עבור דמי חברות לשנה

ו/או תרומה בסך: _____ ש"ח.

מערכת: מיקי, ארנה מרי-אש, חדוה אייל, חוה רובין, עולה שתווי, צמרת הרשקו, יהל אס-קורלנדר, נטלי הופמן, תום הורוביץ
עיצוב גרפי: יורדן דותן www.jordandotan.com

ВЫБОР СВОБОДЫ

קו חירום לקורבנות סחר בנשים
Информация, помощь и поддержка
женщинам, пострадавшим
от сексуальной эксплуатации и торговли

24 054-3008036

שעות ביטוח
24 שעות ביטוח

אשה לאשה באינטרנט

www.isha.org.il

הצטרפי לרשימת התפוצה שלנו:

ishahfc@netvision.net.il

נשים בשחור

ממשיכות להפגין בכל הארץ!

חיפה כל שישי בין

13:00 - 14:00

בכר הגפן בן-גוריון.

בואי הצטרפי גם את!

תמונה

السلاح النووي الإسرائيلي- نظرة نسوية

البشر والحيوانات والنباتات والأرض. ففي حال إطلاقه في شرقنا الأوسط سيحل الدمار التام الفوري للبلد المستخدم ضدها السلاح والشقاء والموت البطيء لباقي الدول قريبة كانت أم بعيدة.

أما المخفي فهو أعظم، فتجد المخلفات النووية طريقها إلى الأمة العربية بدءاً من فلسطين والجزان المحتلة وصرعاء سيناء وحتى العراق وموريتانيا. تعد النفايات النووية من أكثر الأخطار المحدقة في القرن الحالي فلا توجد طريقة لمعالجتها، فلا تفكك وتبقى فاعليتها وتأثيرها ساري المفعول لعدة آلاف من السنين. يتم التخلص منها عن طريق تخزينها وقررها في المناجم المهجورة أو الدفن في آبار عميقة جداً أو الحفظ في حاويات معدنية أو خرسانية ودفنها في باطن الأرض أو البحار أو الدفن في الصحاري والمناطق الجافة.

يشهد الجزان المحتل إصابات سرطانية أخذت بالتصاعد وتنسبها الأهالي والسلطات السورية إلى وجود النفايات النووية في باطن الأرض. أما في فلسطين، فقد كشف طبيب فلسطيني يعمل في الخليل عن قيام السلطات الإسرائيلية بدفن مخلفات ونفايات نووية سامة غربي الظاهرية على بعد ٢ كم في منطقة اللويبة وإعلانها منطقة عسكرية يقتتل كل من يقترب منها وبها مدافع تحت الأرض. فتنشر أمراض السرطان في منطقة الخليل وجنوب الضفة الغربية بشكل غير طبيعي. وأكدت مصادر طبية فلسطينية عديدة أن انتشار هذا المرض ناجم عن دفن إسرائيل مخلفات مفاعل ديمونا النووي في منطقة الخليل وجنوب الضفة الغربية. بالإضافة إلى إفادة طبيب إسرائيلي بان انتشار سرطان الدم لدى عشرات المواطنين الفلسطينيين في منطقة الخليل تنبع من وجود تلوث ذات صبغة إشعاعية في مصادر المياه.

طالت الأيدي الإسرائيلية العراق أيضاً، فكشفت مصادر عراقية عن أن اتفاقاً سرياً قد أبرم مؤخراً بين إسرائيل والإدارة الأمريكية يتضمن السماح لإسرائيل بدفن النفايات النووية والمخلفات السامة الناجمة عن المفاعلات النووية الإسرائيلية في منطقة الأنبار غرب العراق.

وهكذا تستخدم إسرائيل الوطن العربي كمقبرة لنفاياتها النووية. وتضرب بعرض الحائط احتجاجات السلطة الفلسطينية والدول العربية على ممارساتها. فهي التي لا تمتلك الذرة.

أمانى ضعيف
ناشطة نسوية

السر في خدمة من؟

يطرح المحللين آسياسيين في إسرائيل والعالم شتى النظريات الإستراتيجية حول سياسة التعتيم الإسرائيلية النووية ومدى خدمتها للأجندة الصهيونية في الساحة الدولية. فتعي المنصة الدولة الرسمية والغير رسمية منها، امتلاك إسرائيل للسلاح النووي، أماكن تواجده بالإضافة إلى الأخطار الصحية والبيئية والأمنية الناجمة عنه. فتطالبها الأطر الدولية المختلفة في نزع أو على الأقل في مراقبة دولية لمنشأتها النووية، مطالبة واهية من أجل رفع العتب. هذا ما اسماها الصحفي الفلسطيني رائد حماد وبحق، "بالصامت الفصح" قاصداً بذلك السياسة الضبابية النووية الإسرائيلية، واللعبة التي تنتهجها إسرائيل في المنصة الدولية، فعلى "عينك يا تاجر" تملك الذرة وتدعي العكس.

يتمحور الخطاب العسكري الإسرائيلي حول معادلة حيازة إسرائيل على القوة المطلقة ألا وهو السلاح النووي، سلاح الدمار الشامل، مقابل سلب الآخرين من أية قوة كانت. أي، معادلة الأمن الإسرائيلي المربوط بانعدام الأمن الفلسطيني والعربي. ولتحصيل ذلك قامت بتجنيد شعبها في الحفاظ على السر النووي، الأمر الذي منحهم الإحساس بالمشراكة المتخيلة. فذوت الإسرائيليون السرية تلك وتبنو عدم المعرفة والمساواة في هذا الموضوع بحماسة شديدة. فما هم يجهلون كليا ما تخفيه صناعة الذرة من الأخطار الملحقة بهم قبل غيرهم.

فمن منا على علم بهذه الأخطار؟ أو ربما من الجدير تسميتها بالأسرار. القليلون جداً. تفي المصادر الأجنبية بما هو محظور الخوض فيه داخل إسرائيل. فتفيد بوجود مفاعلات نووية في ديمونا وناحل سوريك، ومنشآت نووية قرب عيلبون وفي كيبوتس يودفات قرب كرميثل، وفي ميناء حيفا الذي، حسب هذه المصادر، يحتوي على غواصات تحمل الرؤوس النووية، يعملون في الوقت الراهن على توسيع ميناءه العسكري.

ومن هنا نرى كيف تعمل الضبابية النووية الإسرائيلية كألية سيطرة داخلية. والغائم من كل هذا هي النخب السياسية العسكرية الإسرائيلية المرتبطة بالنخب العلمية والصناعية والاقتصادية. التي تحك ظهور بعضها البعض ولا من رقيب أو حسيب.

نصيب فلسطين والعرب من الذرة الإسرائيلية

من الواضح أن هنالك أخطار لا تعد ولا تحصى من وراء استعمال وتطوير السلاح النووي، الجلي منها هو استخدام سلاح الدمار شامل ضد دولة ما، يفنى من خلاله

فعاليات

إذا لم تكوني هناك فأنت غير موجودة؟
عن الإعلام والنسوية
لقاء مع عدي دجان وباهيل أس كورلندر
٢٠١١/٠٧

دائرة مستديرة حول الخدمة المدنية
إستمرارا للنقاشات في كولكتيف
إمرأة لإمرأة ندعوكن الى لقاء لتعميق
النقاش حول الموضوع. الخدمة المدنية
على مختلف وجوهها: خدمة "مدنية"
أو خدمة "قومية". الخدمة المدنية
والمجتمع المدني. عسكريتارة. المجتمع المدني
ومؤسسات الدولة - نقد. تغيير أو تعاون.
كلكن مدعوات
لزيد من التفاصيل يمكن الإتصال بحيدفا
٠٤-٨٦٥٠٩٧٧

أفتحت مجموعة دعم وتمكين
لنساء قبل. خلال وبعد الطلاق
في بيت امرأة لإمرأه. شارع أرلوزوروف ١١٨.
حيفا
الإشتراك مقابل دفع لتغطية مصاريف
الموجهة.
الانضمام ممكن يوم الإثنين من كل أسبوع
الرجاء الاتصال للتنسيق مع دوريت بن
يهودا. جمعية جرائيت هاتف: ٨٣٤١٤٥١-٠٤

إفتتاح المجموعة مشروط بعدد المشاركات.
هاتف المركز: ٨٣٤١٤٥١-٠٤

مركز أدفاة، كيان وإيشاة لإيشاة

يدعوكنم لحضور ثلاثة لقاءات في موضوع "التقاعد"

اللقاء الأول:

يوم الأحد ٩،١٢،٠٧

مقدمة عن «التقاعد»: محاضرة تطرح المصطلحات الأساسية في عالم «التقاعد» وجهاز التقاعد في إسرائيل. تناقش هذه المصطلحات ضمن تعريف المصطلح «تقاعد» جمهور الهدف الذي يخدمه التقاعد وطريقة عمل جهاز التقاعد في إسرائيل.

اللقاء الثاني:

يوم الأحد ١٦،١٢،٠٧

اتفاقية التقاعد الجديدة: في ١٩،٩،٠٧ وقعت نقابة العمال العامة (الهستدروت)، اتحاد الصناعيين والغرف التجارية على «اتفاقية جماعية عامة لتأمين التقاعد الشامل» تناقش المحاضرة الاتفاقية الجديدة و أبعادها الاجتماعية كمحاولة لتحديد هل تعتبر هذه الاتفاقية إنجازاً مهماً أم تراجعاً واستسلاماً لضغوطات المشغلين.

اللقاء الثالث:

يوم الأحد ٢٣،١٢،٠٧

جهاز التقاعد في إسرائيل بنظرة جندرية: تمنح المحاضرة أدوات للفهم الجندري لعالم التقاعد في إسرائيل وتطرق إلى الأسئلة: لماذا تعتبر النساء هي الفئة الأقل استفادة من تأمين التقاعد في إسرائيل وكيف يمكن التعامل مع هذا الوضع.

تعدّد اللقاءات الساعة ١٨:٠٠ مساءً في بيت إيشاة لإيشاة وكيان، شارع أرلوزوروف ١١٨، حيفا

الرجاء التسجيل مسبقاً، لدى حيدفا (إيشاة لإيشاة) ٨٦٥٠٩٧٧-٠٤ أو البريد الإلكتروني hedva@isha.org.il

أو لدى تغريد (كيان) ٨٦٤١٢٩١-٠٤ أو في البريد الإلكتروني tagreed_alahmad@yahoo.com

أصوات - نساء فلسطينيات مثليات
١١٨ شارع أرلوزوروف، حيفا ٣٣٢ ٦٧
تلفون: ٢٣٥٧-٨٦٦-٤-٩٧٢+
فاكس: ١٠٧٢-٨٦٤-٤-٩٧٢+
www.aswatgroup.org